

— Какъвъ си, Живко, тука? — попитахъ го.

— Арно съмъ, господинъ капетанъ.

— Не те питамъ какъ си, а какъвъ си, защо си поставенъ тука, какъвъ си?

— Кой, язека? Язека, господинъ капетанъ, съмъ . . . часовникъ. . .

Искаше да каже, — часовой.

Азъ се засмѣхъ, засмѣ се и той. И като го видѣхъ тѣй веселъ, което рѣдко, много рѣдко се случваше, решихъ се и го попитахъ пакъ, защо и какво пише понѣкога по дувара. Синитѣ му очи се разшириха отъ очудване, лицето му се отпусна и сякашъ изведнѣжъ оглупѣ. Явно бѣше, че той нито си спомняше, нито разбираше, за какво го питамъ.

Женитѣ на нашитѣ опълченци живѣеха въ града и съседнитѣ села и често, почти всѣки празникъ, дохождаха да ги навиждатъ. Доде веднѣжъ и жената на Живка съ децата си. Тѣ стояха подъ единъ джбъ, въ гората, дето други пжтъ Живко прекарваше самъ, заобиколенъ отъ скворцитѣ. Тѣ приказваха, жената развързваше бохча, изваждаше едни дрехи, прибираше други. И странно ми бѣ да повѣрвамъ, но виждахъ, че и Живко е мжжъ, че и той е баща като всички други. Когато тѣ се нахраниха и вече нѣмаха какво да си приказватъ, жената стоеше настрана, като въ едната си ржка, съ която подпираше главата си, държеше бѣла кърпичка, види се приго-